

Θὰ ἤμουν λιγώτερο ἀδιάφορος ἂν δὲν ἀποφάσιζα χωρὶς περιστροφές καὶ ἐπιφυλάξεις νὰ ἐκθέσω ἀπὸ τὶς στήλες τῆς ΔΡΑΜΙΝΗΣ ΩΡΑΣ τὶς σκέψεις μου καὶ τοὺς ἐνδοιασμούς μου γύρω ἀπὸ τὴν φετινὴ παρουσία τοῦ Θεάτρου Θράκης στὸ Φεστιβάλ Φιλίππων — Θάσου. Καὶ ἐξηγοῦμε: Ὅταν πέρασε τὸ θέατρο Θράκης σὰν περιφερειακὸς θεατρικὸς Ὄργανισμὸς τοῦ Κ.Θ.Β.Ε. πρωτοπαρουσίασε στὸ θεατρικὸ χωρὸ τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης τὴν ἐπίσης Κωμῶδια «Ἡ τσουκάλια μὲ τὸ χρυσάφι» τοῦ Λατίνου κωμωδιογράφου Πλαυτοῦ ἀληθινὰ μάς γοήτευσε καὶ μάς πλημμύρισε μὲ ἕνα αἶσθημα ἐλπιδοφόρας προσμονῆς γιὰ μιὰ προσφορὰ ἀξία τῶν στόχων του, τῶν

προβληματισμῶν του καὶ τῶν ἐπιδιωξεῶν του. Στὴν παράσταση ἐκείνη πού τὴν εἶδαμε στὸ προαύλιο ἐνὸς ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ καὶ ὄχι σὲ χωρὸ Ἀρχαίου Θεάτρου (δηλαδὴ ἐπισημαίνουμε τὴν διαφορὰ ἀπὸ ἀποψη μιὰ δεβαιότητα: ὅτι σίγουρα ὁ τόνος μας ἀποκτοῦσε θεατρικὴ ΨΥΧΗ. Τὴν σκολιῶν) μᾶς γεννήθηκε παράσταση ἐκείνη τὴν ἐπαινέσαμε ἀντικειμενικὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια. Ἦταν ἐκφραστικὸ, ἀληθινὸ, ὑπέροχο. Τὸ ἐπαινέσαμε δημόσια γράφοντας τὶς σκέψεις μας στὸν Τύπο τῆς Δρά-

μας. Ἐκεῖνο πού βάρυνε ἀποφασιστικὰ στὴν περσινὴ προσφορὰ τὴν πρωτὴ τοῦ Ὄργανισμοῦ αὐτοῦ ἦταν τὸ πάθος τοῦ πρωτόφαντου, ἡ ἔκταση ἢ λειτουργικὴ ὄλων τῶν παραγόντων τῆς παράστασης ἀρχίζοντας πρῶτα καὶ κύρια ἀπὸ τὴν ἐπιλογή τοῦ ἔργου, τοὺς ἠθικοὺς καὶ αἰσθητικοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ σθητικῶν ἐρεθισμοῦ τῆς παραπῆ του μὲ τὸν ἀγροτικὸ πληθυσμὸ τῆς περιοχῆς (πού τὸ καταχειροκρότησε) κι ὕστερα γιὰ τὴν σκηνοθετικὴ δουλειὰ του φθάνοντας ὡς τοὺς ὕστε-

ρους συντελεστὰς τῆς ἐπιτυχίας, διαπιστώσαμε μιὰ συνέπεια, ἕνα πάθος, μιὰ ἀνωστικὴ δύναμη καὶ ἀφήσαμε στὴν ψυχὴ μας νὰ θρονιαστεῖ μιὰ ἐλπίδα: πὼς ἀποχτούσε ὁ χωρὸς αὐτὸς τὸ θέατρό του. Στὶς 22 τοῦ περασμένου μηνὸς ὀργανώσαμε εἰδικὴ ἐκδρομὴ γιὰ τὸ Φεστιβάλ τῶν Φιλίππων καὶ προτιμήσαμε τὸ θέατρο Θράκης, γιὰ τὸ θέλαμε νὰ ξαναχαρούμε κοντὰ του, νὰ ξαναβροῦμε τὴν ἀληθινὴ θεατρικὴ προσφορὰ ὅπως τὴν πρωτοζήσαμε στὴν πρώτῃ ἐκείνη ἐκδήλωση: ὁμοῦ

Συγκρίσεις καὶ ἐνδοιασμοὶ

Γύρω ἀπὸ τὴ "Λοκαντιέρα,"

Τοῦ συνεργάτου μας Β. Ροδανού

ἢ Σοῦπα ἦταν κρυὰ. Δὲν ἴσῃ ἱκανοποίησε κ.κ. ὕπευθυνοὶ τοῦ θεατρικοῦ Ὄργανισμοῦ ΘΕΑΤΡΟΥ ΘΡΑΚΗΣ «Ἡ ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ». Ζεσηκώσαμε μὲ μύριες δυσκολίες τὸν ἀπλό ἀγρότη καὶ ἐπαγγελματία τοῦ ἀκριτικοῦ χωριοῦ μας πείθοντάς τον ὅτι θὰ πάει στὸ Φεστιβάλ νὰ συμπαρασταθεῖ στὸν θεατρικὸ Ὄργανισμὸ τὸ δικό του, τῆς περιοχῆς του, ξοδεύοντας χρόνο, χρήμα καὶ ἡσυχία γιὰ νὰ παρακολουθήσει τί; Τὴν Λοκαντιέρα; Λές καὶ χάθηκαν ἄλλε ἔργα πνοῆς καὶ θαθειᾶς προβληματικῆς καὶ ἀμεσότητος πού τοῦ σύγχρονου Ἑλληνα, τοῦ ἀπλοῦ πολίτη τῆς ὑπαίθρου μὲ τὴν γλῶσσα καὶ τὴν αἰσθαντικότητα τὴν δική του. Λές καὶ χά-

Συμῆλθα ἀπὸ τὴν 14 σελίδα

6tbl-8-1979
"Drapaki's Opera"

"Γραμμή Έγγραφο"
φ. 8. 1979

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΟΙΑΣΜΟΙ

Γύρω από τή Λοκαντιέρα

θηκαν έργα πνοής από τό παγκόσμιο ρεπερτόριο κι ακόμη ένα έργο πού νά ξεκινάει από τίς ρίζες του νεοελληνικού βυζαντίου και μεταβυζαντινού πνευματικού πολιτισμού μας νά έχει σχέση και μέ τό έτος τής "Ελληνικής παράδοσης". Καί πρό παντός, είτε κωμωδία, είτε δράμα, είτε τραγωδία, ήταν, νά διακίωνε τήν παρουσία του Θεάτρου Θράκης και ακό-

μη νά μή διεψευδε τίς έλπίδες μας. Τόσο χρήμα, τόσος κόπος, τόσοι άνθρωποι, τόση φιλότιμη προσπάθεια (ήθοποιών, τεχνικών σκηνοθέτη, φροντιστών, μηχανικών σκηνης, υπευθύνων φωτισμού και μουσικών (πού ήταν μέ τήν αλήθεια άψεγάδιαστη) νά πάει «στράφι» Λοιπόν μέ τήν έπιλογή του έργου τά έχομε και όχι μέ τούς παράγοντες τής παράστασης. Ήταν κατώτερο από εκείνο πού θέλει ο πολίτης τής υπαίθρου μας. "Άς τό έχουν υπόψη τους οι υπεύθυνοι του Όργανισμού αυτού. Κρίμα πού μάς ύποτιμούν τόσο. Έκτός αν δέν άπευθύνονται στους άπλους πολίτες τής Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης αλλά σε κάποια ιδιαίτερη κάστα έκλεπτισμένων θεατρικά ανθρώπων (αν υπάρχει) όποτε ζητάμε συγνώμη γιατί είχαμε τό θάρρος νά γράψω μετ ίς σκέψεις μας αυτές άπλά και καθαρά. Τί νά τά κάνει τά γλυκανάλατα λογοπαίγνια και κωμικά εύρήματα ο σύγχρονος Έλληνας και μάλιστα αγρότης κυρίως, και τούς πλατειαστικούς μονολόγους ή διαλόγους μέ τό φθηνό πνευμα πού ίσως για τήν έποχή του Γκολντόνι νά είχαν και λίγη κοινωνική σκωπτικότητα για τό κατάντημα τής Τάξης των Ευγενών, Δουκών, Ιπποτών κ. λ.π. πού καταδικασμένοι στην ιστορική τους έξαφάνιση από τήν όρμη τής αστικής τάξης, ήταν για γέ

λια και για κλάμματα. Έπισημάνοι μέ ύπευθυνα κατά τήν γνώμη μας, τό λάθος, αν είναι μόνον λάθος, και όχι σκόπιμη προσπάθεια άποπροσανατολισμού του ύπεροχου αυτού Κρατικού Θεατρικού Όργανισμού από τήν αληθινή πορεία του, γιατί πιστεύουμε πολυ στην άποστολή του. Γιατί πιστεύουμε πως κύρια άποστολή του είναι όχι ή γλυκανάλατη τέρψη αλλά ή Θεατρική άγωγή του λαού μας και ή πολιτιστική του άνοδος μέσα άπό τούς κρατικούς φορείς και από τούς ιδιωτικούς παρόμοιους. "Αν τό Θεάτρο Θράκης ήταν ιδιωτικός θεατρικός οργανισμός τότε πάει καλά. "Αν και τότε θα τήν γράφαμε τήν σκέψη μας. "Όμως Όργανισμός μέ τόση ύπευθυνότητα και ύποχρέωση άξιόσημη άπέναντι στο λαό μας πού πληρώνει για νά συντηρεί τούς οργανισμούς αυτούς αλλά και άπέναντι στην έπίσημη Πολιτεία πού τούς έταξεν νά λειτουργήσουν σαν ίερείς τής Θεατρικής, Τέχνης έχει ευθύνες για τήν ποιότητα τής προσφοράς. "Η αγάπη για τό αληθινό θέατρο και για τό θεσμό του Θεάτρου Θράκης μας έβαλε στα χείλη τά παραπάνω λόγια, από αγάπη και μόνον από αγάπη και πρόσθεση θεραπείας έκ λάθους μέ τήν έλπίδα πως δέν θα άπαγορευθούμε για δεύτερη φορά.

ΒΑΣ. ΡΟΔΑΝΟΣ

187
K